

Dyrene og planterne

En tidlig morgenstund stak en lille rød trolde hovedet frem under en paddehat i den store skov og sagde til poplen:

- Hvad får du for at stå hele dagen med hænderne fulde af kragereder?

- Ingenting - sagde poplen.

- Kan du leve af det - sagde trolde?

- Nej - sagde poplen og tænkte sig om for første gang i sit liv - det kan jeg ikke, og det vil jeg heller ikke. For det er der ingen mening i.

Og så vendte den alle sine grene, så alle krageungerne faldt ud og slog sig ihjel.

Den lille trolde smuttede hen til næsehornet, og sagde til den:

- Jeg synes, du går så underligt ud og ind. Hvorfor går du ikke ligeud?

Træerne står i vejen - sagde næsehornet.

- Har de da mere ret til jorden end du? sagde trolde.

- Nej, naturligvis. For fremtiden vil jeg også gå ligefrem! - sagde næsehornet. - Og så rendte den panden mod et stort træ og brækkede sit horn.

På den måde kom der krig mellem dyrene og skoven. Og dyrenes og planternes konge så, at det var galt.

- Hold fred! - sagde han.

Men det kunne der ikke være tale for det var de andre der begyndte, - råbte de allesammen i munden på hinanden. Så blev det til, at dyrene og skoven skulle sende hver tre udsendinge op til kongen, for at han kunne dømme imellem dem.

Dyrene valgte papegøjen, fordi den snakker så godt for sig - løven, fordi den brøler højest af alle dyr, og koen, fordi den tygger sin mad to gange og derfor anses for at være en stor tænk.

Skoven valgte palmen, fordi den har hovedet så nær ved himlen liljen, fordi den har så pænt et navn, og græsset, fordi det har så stor en familie.

Planterne kom først. Hvad klager du over, palme? - sagde kongen.

- Over abekatten - sagde palmen.

- Jeg står her og tager solbad, og så kommer han og æder halvdelen af mine nødder og kaster resten langt hen til alle sider. Det kan der da ikke være nogen mening i!

- Godt - sagde kongen - jeg skal sige til aben, at han skal holde sig fra dig. Men forresten vil jeg sige dig, at du selv er blevet til af en nød, som en abe har kastet fra sig, og dine børn vil nok blive til på samme måde. Farvel, palme.

Så kom liljen:

- Jeg er snehvid, og mit navn er lilje. Jeg har ingenting gjort, men alligevel kommer bien og stjæler al min honning!

Jeg skal befale bien at lade din honning være i fred, - sagde kongen - men du må være klar over, at du så bliver gammeljomfru, for det er bien, der bringer kærestebreve mellem

blomsterne. Farvel, lilje. Liljen gik hen til palmen. Den havde fået helt grønne kinder. Det er den måde, en lilje bliver bleg på.

-Hvad klager du over, græs? - spurgte kongen.

-Koen har bidt hovedet af mig!

-Du lever dog alligevel!

- Ja, men det er lidt kreperligt at mangle hovedet, sagde græsset.

Så skal jeg holde koen borte fra dig. Men husk nu på, græs, at når koen ikke kommer, så taber den

heller aldrig en klat ned til dig! Farvel, græs.

Græsset gik hen til palmen og liljen.

Og så kom dyrene for – først papegøjen.

-Hvad klager du over?

Det er nøddebusken! Den har så hårde skaller om nødderne. Det er der ingen mening i, - sagde papegøjen.

- Godt! Så skal jeg tage skallerne af nøddebusken. Men samtidig må jeg tage det store krumme næb fra dig - for det har du netop fået i anledning af nøddeskallerne.

- Jamen, så kan jeg ikke snakke!

- Nej, men så må du pippe! Farvel, papegøje. Nu skal jeg tale med løven.

-Hvad klager du over, løve?

- Jeg klager ikke over noget, men da jeg ikke æder grøntsager, kan jeg jo altid være med til at ønske planterne ødelagt.

Jeg skal gerne ødelægge planterne, - sagde kongen - Du må bare huske, at de små hjortekalve, som er din livret, naturligvis forsvinder med det samme. Men det finder du jo nok ud af. Farvel, løve.

Den sidste var koen.

- Du kan ikke undvære græs og kløver, så vidt jeg ved - sagde kongen.

- Jooh - sagde koen - og så uhyre dybsindig ud - det kan jeg godt, for dengang jeg var kalv, levede jeg af min mors mælk, og det smagte ganske udmærket.

- Nå, ja, det var jo rart! Men tror du nu også, din mor stadig vil give dig mælk?

- Nej, for hun er død.

Men hvad så?

Koen rynkede panden, som om den tænkte tunge tanker, og sagde:

-Jooh, jeg giver selv dejlig fed mælk, og så har jeg regnet ud, at når jeg drikker den, behøver jeg ikke græs eller kløver.

Da lo kongen, og koen blev ganske rød i hovedet af flovhed og løb sin vej, inden kongen havde sagt noget.

Nu lænede dyrenes og planternes konge sig tilbage i sin stol og lod som om han ville blunde. Men dyrene og planterne gjorde sådant et spektakel, at han måtte hen til døren.

- Hvad er der nu i vejen? – sagde han -I har jo allesammen fået jeres vilje.

Løven tog ordet for de andre – for den kunne brøle højest - og sagde:

Åh, vi skændes om, hvem der skal gå først ind og bede om, at alting må blive ved det gamle. De vil allesammen være først - og det er der ingen mening i!

- Nå, ja, så skal I få jeres vilje også i denne sag - sagde kongen – men husk så for fremtiden, at verden er mere sammensat end selv koen tror. Vorherre har nemlig tænkt sig godt om, da han skabte den.